

Arrest

nr. 287 803 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 20 augustus 2017 en verzoekt op 31 augustus 2017 een eerste keer om internationale bescherming. Op 25 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 5 november 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het door verzoeker ingesteld beroep.

1.2. Op 23 november 2020 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Dit volgend verzoek wordt door de commissaris-generaal op 8 april 2021 niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker dient hiertegen geen beroep in.

1.3. Op 5 mei 2021 verzoekt verzoeker een derde verzoek keer om internationale bescherming. De commissaris-generaal besluit op 4 augustus 2021 tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Verzoeker dient hiertegen geen beroep in.

1.4. Op 7 december 2021 dient verzoeker zijn huidig, vierde, verzoek om internationale bescherming in. Op 28 maart 2022 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M.E., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U verklaarde bij aankomst in België in 2017 ongeveer 23 jaar oud te zijn en dat u bent geboren in het dorp Trili, district Chaparhar, in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar bent u ook altijd blijven wonen totdat u Afghanistan hebt verlaten. In hetzelfde dorp ging u tot de zesde klas naar school, maar na een incident vlak bij de school besloot uw familie dat het te gevaarlijk was voor u om nog langer te gaan. Op dat ogenblik was u ongeveer 15 à 16 jaar oud en vervolgens hielp u uw vader bij diens landbouwactiviteiten. Verder was uw vader ook nog malik (dorpshoofd).

*Uw oudere broer R. was karate-leraar en bedreef deze sport op een hoog niveau: hij nam deel aan diverse internationale toernooien. U deed zelf ook aan karate en ging daarvoor onder andere naar de nabijgelegen provinciehoofdstad Jalalabad. Vanwege zijn reputatie kreeg uw broer de gelegenheid om voor de Afghaanse overheid te gaan werken: hij moest politiepersoneel trainen in gevechtstechnieken. Hij ging dan ook wonen in de stad en kwam niet meer terug naar het dorp. Na verloop van tijd gingen er geruchten dat hij voor de regering werkte en dat jullie familie spioneerde voor de ongelovigen. Uw vader kreeg daarom ook verschillende telefoontjes, maar hij was niet overtuigd dat het inderdaad de taliban waren die hem waarschuwd. Dit veranderde toen de taliban bij jullie thuis kwamen aankloppen. Zij verweten uw vader dat hij zijn zoons liet werken en spioneren voor de ongelovigen en eisten dat uw oudere broer zou stoppen met zijn werk en aan hen zou worden uitgeleverd. Uw vader was echter overtuigd dat de taliban uw broer zouden ombrengen als hij dat deed, en adviseerde R. dan ook om te blijven waar hij was. Na een tijd kwamen de taliban terug en verweten uw vader ongehoorzaamheid. Ze verklaarden dat hij een ongelovige was en vervolgens werd uw vader standrechtelijk geëxecuteerd. Toen u de schoten hoorde, liep u het huis uit en verborg u zich in de boomgaard tot diep in de nacht. Toen u terugkeerde was er niets dat u kon doen. Daarmee was de woede van de taliban echter niet gekoeld. Nog geen week later stuurden zij een delegatie ouderen naar uw huis die nog eens moest meedelen dat uw oudste broer moest stoppen met zijn werk. Uw moeder vroeg hen om de veiligheid van R. te garanderen als hij dat zou doen. Uiteindelijk liet zij aan uw broer weten dat hij best ontslag zou nemen en naar huis moest terugkeren. R. zwoer een eed voor de taliban dat hij niet langer voor de overheid werkte, en dat ook nooit meer zou doen. De taliban legden echter via de dorpsoudsten nieuwe eisen op tafel. Zij wilden dat R. vanaf nu zijn lessen zou geven aan hun strijders, en dat een van de mannen van het gezin hun rangen zou vervoegen. Uw broer weigerde dat te doen. 5 of 7 dagen later kwamen de talibanstrijders zelf naar uw huis. Zij herhaalden dat uw oudere broer voor hen moest werken, maar die argumenteerde dat ze dan last zouden krijgen met de overheid, en pleitte ervoor dat hij een gewoon leven zou mogen leiden in het dorp. De taliban beschuldigden hem ervan nog altijd loyaal te zijn aan hun tegenstanders en vermoordden ook hem. Opnieuw sloeg u op de vlucht terwijl de talibanstrijders het huis binnenstormden, op zoek naar u. U keerde later die nacht terug, tot grote schrik van uw moeder, die meende dat uw leven op het spel stond. Zij overtuigde u om onder te duiken in de buurt gedurende enkele dagen terwijl zij een stuk land verkocht. Eens ze op die manier geld bij elkaar had gebracht, regelde ze voor u een smokkelaar zodat u Afghanistan kon verlaten. U deed dit ook en ging gedurende ongeveer een jaar lang langs diverse doorreislanden naar België, waar u toekwam op 20 augustus 2017. Op 31 augustus 2017 diende u in België een **eerste** verzoek tot internationale bescherming in. Omdat uw vingerafdrukken onderweg in Slovenië genomen waren, werd een Dublinprocedure opgestart. Na het beëindigen van de Dublinprocedure werd België verantwoordelijk geacht voor uw verzoek tot internationale bescherming. Ondertussen werden uw vingerafdrukken genomen in Duitsland in januari 2018 en in Frankrijk op 17 augustus 2018. U keerde vervolgens terug naar België om uw asielaanvraag verder te zetten.*

U vreesde bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te zullen worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), het taskara van uw vader, het taskara van uw oudste broer R., diverse certificaten van de karate-carrière van uw broer, foto's van uw broer en van uw neef, een foto van uw broer op zijn werk, foto's van de identiteitsdocumenten van uw schoonbroer en van uw neef, een bevestigingsbrief dat uw vader een malik was, en de verzendbon van de enveloppe waarmee deze werden verstuurd vanuit Jalalabad.

Op 25 maart 2020 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, aangezien er niet het minste geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde problemen, het profiel dat u zich had aangemeten, en uw verklaringen over het familiaal netwerk waarover u in Afghanistan beschikt. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 05 november 2020 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd met arrest nr. 248 718. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Zonder opnieuw België te verlaten diende u op 23 november 2020 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in. U volhardde in de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens uw eerste verzoek en wenste daar nog aan toe te voegen dat uw halfbroer Z. werd vermoord door Daesh (Islamitische Staat). Uw vader beheerde als malik het geld voor de scholen en liet zich soms vervangen door uw halfbroer. Toen die laatste weigerde om het schoolbudget aan Daesh te overhandigen, werd hij door hen ontvoerd op 24 september 2019 en vervolgens vermoord. Intussen is ook een neef van u ontvoerd door Daesh. Bovendien voerde Daesh een aanval uit op jullie huis, waarbij vier zoons van uw broer zijn verdwenen. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek hebt u geen documenten neergelegd. Op 08 april 2021 werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter zouden maken dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Niet alleen waren de door u beweerde problemen ongeloofwaardig bevonden, maar ook het profiel dat u zich had aangemeten en uw verklaringen over het netwerk waarover u beschikt. Dat u deze problemen herhaalde en erop voortborduurde door te verwijzen naar een halfbroer waarvan u nooit eerder melding had gemaakt en die problemen zou hebben gekend waarvan u eerder het bestaan had ontkend, kon immers geen ander licht werpen op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet het Belgische grondgebied niet en diende op 05 mei 2021 een **derde** verzoek om internationale bescherming in. U baseert dit derde verzoek niet langer op uw beweerde problemen met de taliban, maar wel op een vrees jegens Daesh. U herhaalt dat zij uw (half)broer Z. hebben vermoord en dat zij daarna het huis van uw familie in Afghanistan hebben aangevallen. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vermoord door Daesh. Ter ondersteuning van uw derde verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een kopie van een bevestigingsbrief van het district over de moord op uw halfbroer, een kopie van het bewijs van de overheid dat uw halfbroer is overleden, een kopie van het taskara van uw broer, en een foto van het onthoofde lijk van uw broer, en een foto van het graf van uw broer. Op 04 augustus 2021 werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter zouden maken dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Zonder dat u het Belgische grondgebied hebt verlaten diende u op 07 december 2021 een **vierde** verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw eerdere verklaringen over uw identiteit en herkomstregio, maar stelt thans dat u op advies van derden hebt gelogen over uw profiel: in werkelijkheid hebt u niet alleen de middelbare school afgerond, maar werkte u ook voor een ngo genaamd AADA. U moest voor hen als chauffeur medicijnen distribueren, en werd om die reden door de taliban beschouwd als een ongelovige en bedreigd. Ook uw vrouw was werkzaam bij een ngo, en omwille van haar werk is zij gevlucht naar Pakistan. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te zullen worden gedood vanwege uw werk voor een ngo. U verwijst opnieuw naar een schietpartij bij u thuis waarbij een broer van u werd gedood door de taliban. Tenslotte stelt u ook nog niet op de hoogte te zijn van het feit dat u in Frankrijk reeds internationale bescherming werd toegekend. Op 03 februari 2022 stuurde u een e-mail met daarin scans van documenten betreffende uw scholingsgraad naar het CGVS. Op 03 maart 2022 liet u nog een foto van een aanbevelingsbrief van de ngo AADA toevoegen aan uw dossier.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die

het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek hoofdzakelijk baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoeken. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorige verzoeken heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vrees omdat u uw beweerde vluchtaanleiding inclusief de moord op uw broer door de taliban op geen enkele manier aannemelijk kon maken en geen zicht bood op uw werkelijke profiel en het netwerk waarover u kon beschikken in Afghanistan en elders. Tijdens uw tweede en derde verzoek schakelde u dan weer over naar beweerde problemen van een andere verwant met Daesh. Daar u nu weer een nieuw versie van de door u beweerde vluchtaanleiding geeft en hierbij uw profiel ingrijpend wijzigt, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Dat u thans beweert te hebben gewerkt voor een ngo in Afghanistan (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) en mensen met dergelijk profiel vervolging moeten vrezen in Afghanistan (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19) kan echter niet in het minst overtuigen. Niet alleen hebt u nooit eerder verwezen naar een job voor een ngo in Afghanistan en daaruit voortvloeiende problemen, waardoor deze huidige toevoeging aan uw relaas in wezen haaks staat op uw eerdere verklaringen, u kan deze tewerkstelling slechts ondersteunen met een foto van één enkel document. Foto's en fotokopieën van documenten kunnen op eenvoudige wijze worden vervalst met enig knip- en plakwerk, waardoor er slechts weinig bewijswaarde aan kan worden toegeschreven. Aan Afghaanse documenten in het algemeen kan sowieso slechts weinig overtuigingskracht worden toegekend gezien de bijzonder hoge graad van corruptie in dat land. Dat geldt al evenzeer voor uw overige documenten betreffende uw schoolcarrière. Zelfs indien zou worden aangenomen dat u in werkelijkheid hoger geschoold bent dan u deed uitschijnen tijdens uw vorige procedures, zou zoiets overigens geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk maken.

In dat opzicht moet dus reeds worden besloten dat u in uw huidige verzoek geen nieuwe elementen aandraagt die de kans aanzienlijk groter maken dat u de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend, of om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan worden vermeld dat uit de gegevens die op 09 december 2021 toegevoegd werden aan uw administratief dossier blijkt dat u reeds sinds 28 december 2018 internationale bescherming geniet in Frankrijk. Bij DVZ gevraagd naar wat u vreest bij een eventuele terugkeer naar Frankrijk, brengt u in wezen geen concrete vrees naar voren. U zegt zeker te zijn dat u niet bent erkend in Frankrijk (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 19). Dit wordt evenwel tegengesproken door de feitelijke vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Hoewel dient te worden herhaald dat u duidelijk geen zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst en eerdere verblijfplaatsen, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar

opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het

conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij er werkelijk alles aan gedaan heeft om zijn vrees te bewijzen en dat hij volledig open kaart heeft gespeeld over zijn werkelijk profiel, zijn werkzaamheden en waarom de taliban hem viseren. Hij hekelt dat de verwerende partij hem zelfs niet heeft willen horen en dat zij zonder meer een negatieve beslissing neemt omdat er in het verleden reeds negatieve beslissingen werden genomen. Het gaat volgens verzoeker dan ook niet op om zijn verklaringen en documenten niet te onderzoeken, hem zelfs niet te horen en zonder meer te stellen dat er geen geloof aan kan worden gehecht omdat zijn verklaringen in het verlengde zouden liggen van hetgeen hij verklaarde tijdens zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming. Dergelijke manier van redeneren, aldus verzoeker, maakt het onmogelijk zijn vrees te bewijzen. Immers, enerzijds vraagt de verwerende partij om documenten voor te leggen die zijn vrees bewijzen en anderzijds doet zij elk bewijsstuk van de hand zonder enig onderzoek omdat zij er zonder meer vanuit gaat dat het een vervalst stuk zou zijn, wat bijzonder onzorgvuldig is. Hij besluit dat het niet ernstig is van de verwerende partij dat ze de nieuwe stukken en verklaringen zomaar naast zich neerlegt.

Verder betwist verzoeker ten stelligste dat hij internationale bescherming zou genieten in Frankrijk en hij betoogt dat daar in het aan hem overgemaakte administratief dossier geen spoor van terug te vinden is.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat de situatie in Afghanistan drastisch is veranderd en dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban grondig is gewijzigd. Hij

oppert dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere 'verwesterde Afghanen' die reeds een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Verzoeker verwijst, gelet op het regime van de taliban, naar het reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen. Hij stelt dat hij door de verergerde precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan zich nergens in het land zou kunnen vestigen.

Verzoeker meent dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat en alles zeer rooskleurig voorstelt, terwijl in werkelijkheid de taliban met een ijzeren hand regeren, geen enkele tegenstand of kritiek dulden en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukken. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt volgens hem dat de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan alleen maar zal verslechteren onder het talibanbewind. Hij preciseert dat de *UN High Commissioner for Human Rights* haar bezorgdheid heeft geuit op de *Special Session of UN Human Rights Council* en dat een rapport van de *Danish Immigration Service* de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart brengt. Het gaat volgens hem niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn en er is volgens hem geen enkele garantie op het respecteren van de mensenrechten.

Bovendien, zo stelt verzoeker, motiveert de verwerende partij compleet naast de kwestie en heeft zij geen enkele wijze rekening gehouden met zijn profiel. Zo is hij reeds meer dan vijf jaar geleden vertrokken uit Afghanistan, is hij in verschillende Europese landen geweest, is hij reeds vijf jaar in België, is hij volledig geïntegreerd, deelt hij enkel nog de westerse waarden en is hij volledig verwesterd, wat van de huidige omstandigheden wel degelijk een nieuw element maakt dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Voor personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, aldus verzoeker, is de situatie erg gevaarlijk geworden. Om zijn stelling kracht bij te zetten verwijst hij naar vaststellingen van het UNHCR, rechtspraak van het Hof van Justitie en een rapport van NANSSEN van oktober 2021 omtrent het indienen van een volgend verzoek en nieuwe elementen (stuk 2 bij het verzoekschrift). Hij vervolgt dat het volgens het rapport van NANSSEN moeilijk is voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen en dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gedaan. Uit hetzelfde rapport blijkt volgens hem dat personen die gedurende lange tijd in het Westen hebben verbleven een specifiek risico op vervolging lopen omwille van een gepercipieerde verwestering. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden en anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Verwijzend naar een rapport van Amnesty International herhaalt hij dat hij in Europa verwesterd is en een risico loopt op vervolging door de taliban. Hij betoogt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. In een recente video zouden de taliban hun positie ten aanzien van westerse ideologieën hebben bevestigd. Tenslotte wijst verzoeker nog op een arrest van de Raad van 27 november 2020 waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid was dat de desbetreffende verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

Er is volgens verzoeker geen enkele garantie dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind, wat zou blijken uit een rapport van de *Danish Immigration Service* van september 2021. De taliban hanteren een parallel rechtssysteem dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de *sharia*. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die volgens UNAMA wrede, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van NANSSEN van oktober 2021, waarin voorbeelden worden aangehaald van dergelijke bestraffingen en waarbij NANSSEN concludeert dat:

"NANSSEN is van mening dat deze beperkende praktijken, alsook grove mensenrechtenschendingen door toedoen van de Taliban neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging. Aangezien de Taliban heden Afghanistan regeren, moet niet langer de vraag worden gesteld of er voldoende bescherming is tegen hun mensenrechtenschendingen. Afghanen die niet werkelijk de strikte interpretatie van de sharia volgen, moeten aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Sterker nog. Afgaanse onderdanen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond of niet recentelijk onder de Taliban-regering hebben geleefd, lopen een bijzonder groot risico om als overtreders van de regels te worden beschouwd. Een 'verwesterde' Afgaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij/zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag/subsidiaire bescherming."

Verzoeker geeft tot slot aan dat er sinds de machtsovername reeds 400 gewone burgers zijn gedood, maar dat het werkelijke aantal vermoedelijk veel hoger ligt. Aldus, zo stelt verzoeker, kan de commissaris-generaal bezwaarlijk beweren dat hij kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

2.1.3. Verzoeker vraagt de Raad in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- Nansen Nota, 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", oktober 2021 (stuk 2).

2.2.2. Op 20 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022.

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker

voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021, waarnaar verzoeker in het verzoekschrift refereert, waarin het Hof van Justitie (HvJ, 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021, waarnaar verzoeker eveneens verwijst, verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker

nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam, in weersprek van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en de documenten die hij heeft aangeleverd in het kader van zijn huidige, vierde, verzoek om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het

administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

2.3.6. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat niet het minste geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban die hem zouden beschuldigen van spionage, niet in het minst omdat zijn verklaringen over de moord op zijn broer volledig verzonnen bleken, aan het profiel dat hij zich had aangemeten en zijn verklaringen over het familiaal netwerk waarover hij in Afghanistan beschikt. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd in arrest nr. 243 701 van 5 november 2020. Daar verzoeker naliет om binnen de daarvoor voorziene termijn cassatieberoep in te dienen, dient deze beoordeling als vaststaand te worden beschouwd.

Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard. Niet alleen waren de door hem beweerde problemen ongeloofwaardig bevonden, maar ook het profiel dat hij zich had aangemeten en de verklaringen over zijn netwerk. Verzoeker herhaalde de eerder ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban en borduurde erop verder door te verwijzen naar een halfbroer waarvan hij nooit eerder melding had gemaakt en die problemen zou hebben gekend met Daesh waarvan hij eerder het bestaan zou hebben ontkend. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing, waardoor deze beoordeling als vaststaand dient beschouwd te worden.

Ook verzoekers derde verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Opmerkelijk was dat verzoeker zijn verzoek en vrees niet langer baseerde op zijn eerder beweerde problemen met de taliban, maar wel op een vrees jegens Daesh. Hij herhaalde dat zijn halfbroer door Daesh werd vermoord en dat zij daarna het huis van zijn familie in Afghanistan hebben aangevallen. Hij vreesde bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden vermoord door Daesh. Verzoeker ging niet in beroep tegen de beslissing, waardoor deze beoordeling als vaststaand dient beschouwd te worden.

Er wordt hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld (en waartegen in het geval van het tweede en derde verzoek geen beroep werd ingediend) en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, *quod non in casu*.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet *in casu* het volgende aangestipt worden.

2.3.7. In het kader van zijn huidig, vierde, verzoek verandert verzoeker het geweer (opnieuw) radicaal van schouder. Zo beweert hij thans voor het eerst dat hij is afgestudeerd in de klas 12 en dat hij gewerkt heeft bij een ngo, genaamd AADA, van november 2013 tot zijn vertrek uit Afghanistan in mei 2016 en dat hij omwille van deze werkzaamheden driebrieven ontving van de taliban (administratief dossier, verklaring volgend verzoek 2 februari 2022, punt 16).

De Raad benadrukt vooreerst dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek

om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, heeft verzoeker getracht de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot de redenen voor zijn vertrek. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij tot de zesde klas in Afghanistan, dit is tot zijn vijftien à zestien jaar, naar school was geweest, dat hij moest stoppen omwille van veiligheidsredenen, dat hij erna zijn vader hielp bij diens landbouwactiviteiten en dat hij nooit een andere job heeft gehad (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 29 januari 2020, p. 7 en verklaring Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 21 september 2017, punt 11-12). In het huidige, vierde, verzoek om internationale bescherming verandert hij het geweer plotsklaps radicaal van schouder. Zo voert hij aan dat hij afgestudeerd is in de twaalfde klas en heeft gewerkt bij een ngo, genaamd AADA, en dat hij omwille van problemen ten gevolge deze werkzaamheden zijn land diende te verlaten. Het gaat hierbij om volstrekt tegenstrijdige verklaringen bij de Belgische asielinstanties, omtrent de meest fundamentele elementen van zijn vluchtrelaas. Verzoeker tracht deze wisselende verklaringen te verschonen door erop te wijzen dat hij op aanraden van derden onderweg en in België eerder niets vertelde over zijn opleiding en werk, aldus niet vertelde over zijn eigen problemen maar wel, opnieuw op aanraden van derden, over zijn broer (administratief dossier, verklaring volgend verzoek 2 februari 2022, punt 16). Verzoeker kan echter de verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen niet afschuiven op derden. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Ten andere werd verzoeker van in het begin van zijn eerste verzoek om internationale bescherming gewezen op het belang om de waarheid te vertellen en werd hem zelfs expliciet gesteld niet degenen te geloven die hem aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anderszins voor te stellen. Verzoeker heeft wel degelijk een doelbewuste poging ondernomen om de Belgische asielautoriteiten te misleiden, niet enkel voor wat betreft de eigen beweerde problemen maar ook door tijdens de eerdere verzoeken manifest wisselende verklaringen af te leggen over de beweerde problemen en vrees van hem en zijn familie met de taliban, dan wel Daesh, over zijn familiaal netwerk, levensomstandigheden en plaatsen van eerder verblijf, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid reeds op fundamentele wijze ondermijnd wordt. Waar verzoeker ter terechtzitting voorhoudt dat zijn tewerkstelling bij de ngo AADA eerder niet pertinent was, stipt de Raad nog aan dat dit net wel een pertinent element is aangezien hij in het kader van zijn huidige verzoek verklaarde zijn land te hebben verlaten omwille van de problemen met de taliban naar aanleiding van deze werkzaamheden.

Verzoeker kan in het verzoekschrift niet dienstig voorhouden dat zijn nieuwe verklaringen en voorgelegde documenten zonder meer worden afgedaan en er geen geloof aan wordt gehecht omdat deze in het verlengde zouden liggen van hetgeen hij verklaarde tijdens zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming. Dit betoog raakt kant, noch wal aangezien verzoeker thans voor het eerst op de proppen komt met volledig nieuwe elementen en documenten ter ondersteuning van verklaringen die hij nooit eerder tijdens de behandeling van zijn drie vorige verzoeken om internationale bescherming ten berde bracht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing wel degelijk en terdege rekening gehouden met deze nieuwe verklaringen en documenten, maar wordt terecht geoordeeld dat dit geen nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, heeft verzoeker niet alleen nooit eerder verwezen naar een job voor een ngo in Afghanistan en daaruit voortvloeiende problemen, waardoor deze huidige toevoeging aan zijn relaas in wezen haaks staat op zijn eerdere verklaringen, bovendien kan hij deze tewerkstelling niet afdoende bewijzen, laat staan de problemen die deze zou hebben veroorzaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker slechts twee documenten ter staving van zijn nieuw profiel van voormalig ngo-medewerker heeft overgemaakt, te weten een foto van een aanbevelingsbrief van de project manager van de ngo AADA en een schoolcertificaat en -rapport (administratief dossier, map documenten, stuk 2). De bewijswaarde van de door hem bijgebrachte documenten is ten eerste bijzonder relatief gelet op de hoge graad van corruptie die heerst in Afghanistan (administratief dossier, map landeninformatie), en het feit dat het slechts afgedrukte foto's dan wel kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan volstaan deze documenten op zich niet om aan te tonen dat verzoeker, in de

veronderstelling dat hij wel degelijk zijn school zou hebben afgewerkt, werkzaam is geweest bij een ngo, in tegenstelling tot wat hij in het kader van zijn drie eerdere verzoeken voorhield. Daarenboven wordt in de aanbevelingsbrief, die dateert van 2 mei 2016 en die dus reeds ten tijde van het eerste verzoek had kunnen overgemaakt zijn aan de asielinstanties, niets vermeld van eventuele problemen die verzoeker tijdens de beweerde periode van tewerkstelling met de taliban zou hebben ondervonden. Gevraagd ter terechtzitting hoe lang verzoeker voor de ngo AADA zou hebben gewerkt, geeft hij aan dat hij anderhalf jaar voor deze ngo werkte, wat dan weer niet strookt met de inhoud van de aanbevelingsbrief, waaruit blijkt dat hij tweeënhalf jaar voor de ngo zou gewerkt hebben.

Verzoeker wierp bij de Dienst Vreemdelingenzaken op dat hij omwille van zijn werkzaamheden als medicijnverdelers in ziekenhuizen en als chauffeur voor de ngo AADA verschillende dreigbrieven ontving van de taliban, dat hij twee maanden voor zijn vertrek een dreigbrief ontving, gericht aan hem en zijn broer, dat hij nadat zijn broer stopte met zijn werk alleen de bedreigingen kreeg en dat de dorpsouderen naar hem kwamen in naam van de taliban om te zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk (administratief dossier, verklaring volgend verzoek 2 februari 2022, punt 16). In dit verband merkt de Raad op dat reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoekers broer met de taliban omwille van zijn job en dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de bewering, waaraan verzoeker tot op heden blijft vasthouden, dat zijn broer vermoord werd. Reeds ten tijde van het eerste verzoek werd immers geoordeeld dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht en dat verzoekers broer nog in leven bleek, beoordeling die door de Raad werd bevestigd. Verzoeker kan zich in het kader van zijn huidig verzoek dan ook niet langer vastklampen aan eerder ongeloofwaardige verklaringen en de bewering dat hij samen met zijn broer dreigbrieven zou hebben ontvangen. Dat hij zelf dreigbrieven en bedreigingen zou hebben ontvangen omwille van zijn beweerde werkzaamheden, die, zo weze herhaald, geenszins afdoende aannemelijk worden gemaakt, is dan weer niet meer dan een blote bewering, die hij op geen enkele manier weet te staven. De Raad besluit dan ook dat zowel aan de voorgehouden eerdere tewerkstelling bij de ngo AADA, als de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, geen geloof kan worden gehecht. De Raad merkt tot slot op dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek beweert dat zijn vrouw tevens voor een ngo werkte in Afghanistan en dat zij daardoor, sinds zijn laatste verzoek naar Pakistan is gevlucht (administratief dossier, verklaring volgend verzoek 2 februari 2022, punt 13), maar dat daarvan niet het minste begin van bewijs voorligt.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij, gaat hij voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Tot slot en volledigheidshalve stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, blijkt dat verzoeker op 28 december 2020 internationale bescherming werd toegekend in Frankrijk, zodat hij niet dienstig kan beweren niet internationaal beschermd te zijn. Zoals in de bestreden beslissing ten andere terecht wordt opgemerkt, bracht verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen concrete vrees naar voren bij een eventuele terugkeer naar Frankrijk.

2.3.8. Verzoeker wijst voorts op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van (een gepercipieerde) verwestering. Hij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met zijn profiel, namelijk een persoon die al vijf jaar weg is uit Afghanistan en volledig verwesterd is. Hij stelt dat hij door zijn verblijf van vijf jaar in België volledig geïntegreerd is en hij enkel nog de westerse waarden deelt. Hij oppert dat verwestering in de huidige omstandigheden een belangrijk element uitmaakt en de

kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, gezien de taliban mensen die lange tijd in het buitenland hebben verbleven beschouwen als 'verwesterd'.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen

zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker

toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar zijn verblijf van vijf jaar in België maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België sinds medio 2017 hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn 22 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan, alwaar hij pas vertrokken is na zijn meerderjarigheid, al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn regio van herkomst en waarmee hij in contact staat (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 21 en bevestigd ter terechtzitting). Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting goed Nederlands praat, maar stipt aan dat de loutere kennis van een landstaal hoe dan ook niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staaft of onderbouwt, te weten dat hij “*volledig geïntegreerd*” is en “*enkel nog de westerse waarden deelt*”, en verwijst hij naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Hij geeft dan ook onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij zich gedragingen en westerse waarden en normen zou hebben eigen gemaakt die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen en dat hij deze daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt, ook niet ter terechtzitting waar hij, zonder enig stavingstuk voor te leggen, aangeeft dat hij in België al vier jaar werkt. Verzoeker maakt eveneens niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker nog verwijst naar “*het eerdere schrikbewind*” van de taliban en naar het talibanbewind dat met een ijzeren hand regeert, geen enkele tegenstand of kritiek duldt en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukt, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het niet nader gespecificeerd arrest van 27 november 2020 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.9. In verband met de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden

onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met

IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker laat evenwel geheel na persoonlijke omstandigheden aan te voeren waardoor hij, in vergelijking met andere personen, actueel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld aldaar.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen onder punt 2.3.8., bewijst verzoeker geen persoonlijke omstandigheden door louter te verwijzen naar zijn vermeend risicoprofiel als terugkeerder uit het Westen, waarbij hij citeert uit en refereert naar de Nansen-Nota van oktober 2021. Door louter te verwijzen naar een persartikel van 7 maart 2022 waarin wordt gemeld dat bijna 400 Afghaanse burgers zijn gedood sinds de machtsovername en dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt, toont verzoeker niet aan dat hij actueel, in Nangarhar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De overige informatie waarnaar hij verwijst in zijn verzoekschrift, dateert van een minder recente datum dan de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en bevat bovendien geen elementen die voorgaande concrete bevindingen doet tegenspreken.

Waar verzoeker overigens stelt dat er geen veilig intern vluchtalternatief is in Afghanistan, stelt de Raad vast dat een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is nu hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor

erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en naderhand nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.14. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.15. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS